

Sygnatura akt VI W 367/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 14 sierpnia 2013 roku

sprawy przeciwko C. K. synowi M. i J. z domu H.

urodzonego (...) w Z.

obwinionego o to, że

w dniu 27 grudnia 2012 r. około godz. 04.20 we W. na skrzyżowaniu ul. (...) z Pl. (...) jadąc pojazdem marki M. o nr rej (...) w kierunku ul. (...) nie zastosował się do sygnalizatora S-1 nadającego światło czerwone dla jego kierunku ruchu

tj. o czyn z art. 92 § 1 kw

I. uznaje obwinionego **C. K.** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 92 § 1 kw i za to na podstawie art. 92 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **300 (trzystu) złotych;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 803,34 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 27 grudnia 2012 roku C. K. kierował samochodem marki M. nr rej. (...). Około godziny 04.20 jechał ulicą (...) przez skrzyżowanie z Placem (...), w kierunku ulicy (...).

Na skrzyżowaniu tym umieszczona jest sygnalizacja świetlna.

C. K. przejechał kierowaną przez siebie taksówką przez skrzyżowanie w momencie, gdy sygnalizator emitował światło czerwone. Zatrzymany i wylegitymowany przez funkcjonariuszy policji obserwujących z radiowozu zachowanie sprawcy, odmówił przyjęcia mandatu karnego.

Dowód :

zeznania P. A. k. 30 akt;

zeznania J. M. k. 30 akt;

notatka urzędowa k.3 akt;

opinia biegłego z zakresu badań mechanoskopijnych i wypadków drogowych k 35-43 akt;

zeznania biegłego J. W. k. 51 akt.

C. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W złożonych wyjaśnieniach stwierdził, że w momencie, gdy przejeżdżał przez skrzyżowanie i skręcał z ulicy (...) w kierunku ulicy (...) emitowany był zielony sygnał dla jego kierunku ruchu.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego.

Podstawą dokonanych przez Sąd wyjaśnień stanowiły zeznania P. A. i J. M.. Świadczenie ci zgodnie opisali przebieg wydarzeń wskazując na fakt przejazdu obwinionego przez skrzyżowanie pomimo wyświetlonego czerwonego światła dla jego kierunku ruchu jako bezpośrednią przyczynę podjętej przez nich interwencji. Wskazani świadkowie to funkcjonariusze policji. Pełnili służbę i należycie wykonując swoje obowiązki interweniowali, gdy stwierdzili fakt popełnienia przez C. K. wykroczenia. Nie było innej przyczyny ich działania, lecz stanowiło ją wyłącznie zaobserwowane naruszenie przepisów prawa. Zgodnie zeznali na czym ono polegało i jak zachowywał się obwiniony. Jego działanie obserwowali z radiowozu stojącego na ulicy (...). Widzieli je więc z bliskiej odległości, w porze nocnej, gdy ruch pojazdów był niewielki, wyraźnie zaś widoczny był kolor światel wyświetlanych przez sygnalizatory (sami mieli przy tym czerwone światło dla swojego kierunku ruchu). Zeznania tych świadków stanowią obiektywną relację zaobserwowanego przebiegu wydarzeń, nie zawierają żadnych sprzeczności i tworzą jednolitą całość. Zostały również udokumentowane w notatce urzędowej sporządzonej bezpośrednio po zdarzeniu.

Z tych względów Sąd uznał je za wiarygodne i stanowiły podstawę dokonanych ustaleń faktycznych.

Znajdują przy tym potwierdzenie w opinii biegłego J. W.. Ten kategorycznie stwierdził, że z miejsca, na ulicy (...), w którym stał radiowóz, funkcjonariusze policji mieli możliwość zauważenia barwy sygnału świetlnego wyświetlanego przez sygnalizator przeznaczony dla pojazdów poruszających się ulicą (...) i skręcających w lewo.

Całość zatem zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego potwierdza zasadność postawionego mu zarzutu.

Nie zastosowanie się przez C. K. do sygnalizatora S-5 nadającego czerwony sygnał dla jego kierunku ruchu, wyczerpało bowiem dyspozycję art. 92§1 k.w.

Nagminność tego rodzaju wykroczeń na obszarze miasta, miejsce i czas popełnienia przez obwinionego przypisanego mu czynu oraz istotne pogwałcenie podstawowych zasad ruchu drogowego, to okoliczności które Sąd miał na względzie wymierzając C. K. karę grzywny. Kara ta nie jest nadmiernie surowa, a jednocześnie w pełni adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu. Uwzględnia jego sytuację materialną i pozwoli na osiągnięcie celów kary tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionego, jak i w płaszczyźnie społecznego jej oddziaływania. Uzmysłowi również obwinionemu karygodność jego zachowania.

Sąd nie widział możliwości orzeczenia łagodniejszej formy kary, ani - tym bardziej - odstąpienia od wymierzenia kary, bądź przestania na zastosowaniu wobec obwinionego środków oddziaływania wychowawczego. C. K. w toku przewodu sądowego nie wyraził jakiegokolwiek skruchy, w centrum miasta zignorował elementarne zasady poruszania się po nim, okazując tym samym rażące lekceważenie dla obowiązujących przepisów prawa.

Uwzględniono ponadto społeczne oddziaływanie oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze orzeczonej kary, które mają stanowić adekwatną względem popełnionego czynu represję wobec sprawcy oraz piętnować w oczach społeczeństwa zachowanie, którego obwiniony się dopuścił.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§ 1 k.p.w. i przepis art. 616§2 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.